

Sølv til Ynglinge Herrer i Scania Cup

Da YH endnu engang drog nord på til de uofficielle nordiske klubmesterskaber, var vi meget usikre på vores aktuelle styrke. I åbningskampen torsdag mod 3B fra Oslo var spillet da også af meget svingende kvalitet – oppe med 16 midt i 2.q, kort efter nede med 6, inden vi igen fandt rytmen og fik kørt den altid så vigtige åbningssejr hjem (69-53). Næste kamp fredag morgen var mod hjemmeholdet Södertälje – pt. næstbedst i Sverige. Vinderen af denne kamp ville være et godt bud på en semifinalplads, så der var nerver på hos begge hold. Kampen var helt lige frem til slutningen af 2.q (26-25), hvorefter kampen udviklede sig næsten surrealistisk positivt for os – resten af kampen var et langt 44-13 'run' til forrygende slutcifre 70-38 og nok så vigtigt: Nu troede vi selv på vores styrke.

Senere på dagen stod den på vores hjemlige rivaler fra Falcon, som desværre for dem var meget skadesramt hjemmefra, men primært på stærke individuelle aktioner formåede de gule at følge med til lidt ind i 2.q, hvor vi satte turboen på og styrede kampen sikkert i hus til 66-48.

Den sidste puljekamp lørdag morgen kl. 8 var mod finske JKS, som med en sejr på mindst 3 kunne spille sig i semifinale på bekostning af Södertälje. Vi derimod kunne tillade os at tabe med hele 46 og stadig gå i semifinale. Men vi besluttede alligevel, både aht. rytmen på holdet og af sportslige hensyn til Södertälje at gå efter sejren, selv om det var fristende at spare nøglespillere til slutspillet senere på dagen. Kampen blev præcis så benhård som forudset – helt lige ved halvtid, nede med 7 efter 3.q, nede med 1 tre min før tid med finnerne, der nu næsten bogstaveligt sloges for livet, men vi stod imod tæskene, udnyttede iskoldt alle straffer de sidste minutter og vandt med 56-54 til Södertäljes udelte begejstring – de havde selv spillet parallelt i nabohallen, men havde vist haft mere opmærksomhed rettet mod vores kamp.

Bare 4 timer senere gjaldt det semifinalen mod Sverige's bedste hold fra Luleå's basket-gymnasium. Og den udviklede sig endnu vildere end Södertälje kampen. Luleå kom stærkest fra start på helt fantastiske skud udefra: 12 på 13 langskud (heraf hele 9 tre'ere) i første halvleg, selv når vi hang ude i hovedet på dem. To minutter før pausen er vi nede med hele 32-48, og enkelte Hørsholm tilskuere begyndte vist at tvivle lidt på det. Vi sluttede dog fornuftigt af, så vi halvvejs 'kun' var nede med 40-51. Pausestillinger kan ingen som bekendt huske bagefter, så vi aftalte at lave en ny fantom 2. halvleg, og det var lige præcis hvad vi gjorde. I 3.q fik vi endelig stoppet deres skytter, så vi kunne krybe lidt ind på dem – 49-55 inden de sidste 8 minutter, som blev de flotteste YH har spillet i år. På helt uimodståeligt spil kørte vi hele 25-9 på dem (incl. et helt usandsynligt alley-oop dunk af Z på en aflevering, der ikke var beregnet til dette!), til herlige slutcifre 74-64.

Igen kun godt 4 timer senere stod den så på drømmefinale mod suveræne finske Honka, som havde vist imponerende styrke i den anden pulje, når de kørte i højeste gear. Honka havde desuden kun haft en kamp tidligere på dagen, hvor de endda havde hvilet deres bedste, så odds var ikke ligefrem på vores side. Den forrygende stemning i hallen gav imidlertid ekstra kræfter – kæmpe tak til alle HBBK heppere, det var bare så lækkert. Morten havde næsten mistet sin stemme, så coachingen foregik mest visuelt. Kampen startede lige, dog med Honka et mulehår foran – nede 26-28 ved halvleg. Den lige kamp fortsatte indtil de sidste par minutter af 3.q, hvor Honka fik et 10-3 run til 36-48 før afgørende kvarter. Denne udviklede sig til lidt stillingskrig, hvor finnerne dygtigt trak tempoet ud, så vi aldrig fik flow i spillet. Helt frem til et par minutter før tid havde vi reelt chancen til at nå op, men kræfterne var sluppet op, præcisionen på vores langskud var væk, så Honka kunne styre en sejr på 57-46 hjem – ærgerligt, men trods alt fortjent, da de objektivt set var det bedste hold gennem hele turneringen. Men hvis og hvis...

Anton blev valgt til MVP i finalen, Z til bedste fighter og endelig kom Gilling fortjent på All Star teamet og må have været tæt på Scania King titlen – nu gik den i stedet til Honka's super dygtige guard, også et godt valg.

Alt i alt et meget fornemt resultat, som vi kan være meget stolte af, men vigtigst af alt: Hele holdet har løftet sig flere niveauer, hvilket det jo i den sidste ende handler om. Det vil vi forsøge at tage med til det hjemlige slutspil i YH de kommende 3 uger, hvor vi også håber på masser af tilskueropbakning.

Michael H